

Kromfohrländerns uppkomst och ursprung

Del 2

Här kommer den utlovade del 2 och sista delen av Kromfohrländens uppkomst och ursprung.

Efter att ha läst om Henrich Schleifenbaums minnen om sin mor och om hur rasen uppkom kan man inte känna annat än vördnad för Ilse Schleifenbaum som trots alla motgångar inte gav upp utan fortsatte att kämpa för att Kromfohrländern skulle få en framtid. Som uppfödare känner man också ett stort ansvar att föra hennes livsverk vidare på ett hållbart sätt så

att framtida kromisägare också får glädje av vår fantastiska ras. Tack Ilse Schleifenbaum för ditt idoga arbete för kromfohrländern!

Sänder även ett tack till Marion Possekel för att du tog dig tid att översätta artikeln som publicerades 2005 i RZVs medlemstidning WUFF.

Till sist vill jag även i detta nummer göra eventuella nya medlemmar uppmärksam på lagen om upphovsrätt som gäller kopiering av artikeln.

Annicca Billow

Personliga minnen av Dr Henrich Schleifenbaum, son till Ilse Schleifenbaum

I slutet av 1946 flyttade vi tillbaka till Siegen. Vårt hus var fortfarande förstört. Vi flyttade in i ett litet trädgårdsskjul som åtminstone hade rinnande vatten vilket då var ren lyx för oss. Där på Rubensvägen blev Peter vän med Fiffi, den berömda stammodern till Kromfohrländern. Som ni vet var Fiffi redan en äldre Foxterriertik. Fiffi bodde hos herr Keller och fru Schneider i en lägenhet på bottenvåning i ett bostadshus vid slutet av vår trädgård vid foten av berget. Huset tillhörde järnvägsbolaget. Herr Keller och hans syster fru Schneider var mycket förtjusta i djur. Förutom Fiffi hade de katter och höns vilket vi förresten också hade. Valparna från de första kullarna hittade sitt hem hos oss, hos vänner i Siegen och i resten av familjen. Valparna liknade Peter otroligt mycket.

I mars 1948 fick min mamma en stroke och var förklarad i mer än ett halvt år. Det var möjligt att prata, men det fanns fysiska svårigheter, det vill säga när hon var trött orkade hon knappt att tala.

Min mamma tränade med otrolig energi och återfick sin förmåga att röra sig så småningom. Att spela piano var först inte att tänka på. När min mammas hälsa förbättrades och hennes rörlighet återställdes koncentrerade hon all sin energi på Peter och Fiffis ättlingar.

Eftersom valparna såg ut som Peter, frågades både min mamma och pappa vilken ras det var.

Nerskrivet för RZV's 50-årsjubileum.

Dr. Henrich Schleifenbaum blev ombedd av Dr. Becker, dåvarande ordföranden för den tyska rasklubben RZV, att bidra med sina personliga minnen av kromfohrländers ursprung och det gjorde han gärna.

Som son till uruppfödaren är detta hans personliga minnen av kromfohrländers ursprung och framförallt sonens minnen av sin mor.

Min mamma visade sig överallt med minst två, ofta tre hundar, de första Kromfohrländerna. På frågan om vilken ras brukade min far svara "street crossing", utan att översätta det. Visst var det sant. Min mamma hade den fasta tanken att ättlingarna till Peter och Fiffi är en ny hundras. Min mamma forskade och undersökte, med stöd av min far. Så växte kunskapen om att hundraser inte bara finns utan skapas genom avel.

Vägen ledde till Otto Borner, VDH: s verkställande president, som slutligen visade och jämnade vägen åt min mamma för att få Kromfohrländern erkänd som ras. >>

Utan Otto Borner skulle Kromfohrländern inte vara erkänd som ras idag.

Namnet Kromfohrländer

föddes i ett familjemöte. Det är inte bara mitt minne att min önskebror Justus Eggers-Becker, min vän som senare adopterades av min gudmor och växte upp i samma hushåll och var av samma ålder som jag, lade fram förslaget med den traditionella meningen *"Varför kallar ni inte rasen Kromfohrländer?"* Om och vilka andra förslag som fanns kommer tyvärr ingen ihåg.

Kanske kom förslaget ganska tidigt och godkändes så spontant att det inte fanns några ytterligare diskussioner. Ett stolt namn förresten, eftersom Kromfohr kan ses som en ursprungsort för den nederländska och protestantiska friheten, som i sin tur den amerikanska och vår återvunna frihet kan spåras tillbaka till. Utan tvekan var det en självklarhet att öronen och svansen på Kromfohrländern inte skulle kuperas. Det var i linje med min mors inställning till djurens välbefinnande som jag nämnde tidigare.

Motståndet från andra rasklubbar för erkännandet av Kromfohrländern som ras var mycket starkt. I detta sammanhang reste mina föräldrar till Otto Borner i Dortmund och Otto Borner kom ofta till oss till Siegen.

Ni ser att i de värsta ekonomiska och ohälsosamma tiderna, uppstod idén om Kromfohrländern och dess erkännandet som en ras.

Så här kom min mamma från att spela piano till att ägna sig åt hundar.

Med kampen för, och genom erkännandet av rasen Kromfohrländern, fortsatte även min mammas hälsa att förbättras.

1952 flyttade vi från trädgårdsskjulet tillbaka till vårt

Ilse med sina nära och kära.

byggda och utvidgade hus på Rubenstrasse. Även i det uppbyggda huset var förhållandena för hundavel ganska problematiska.

1962 flyttade mina föräldrar in i det vackra huset Am Fichtenhang i Siegen, som hade byggts under tiden. Där fanns bredvid min mors sovrum det så kallade hundrummet med en separat utgång till trädgården. Så primitiva som förhållandena hade varit tidigare desto mer lyxigare, åtminstone för Kromfohrländer, var förhållandena nu.

I mitt minne fanns det faktiskt alltid nya hundar hos oss.

På Am Fichtenhang var det möjligt att ibland även föda upp två kullar samtidigt.

Även efter att Kromfohrländern erkändes som en ras var det viktigt att alltid visa den nya rasen, särskilt på hundutställningar. Det var inte alltid till min glädje att följa min mamma till hundutställningar för att, mer eller mindre frivilligt, ta hand om hundarna där.

Förutom Otto Borner var grevinnan von Westarp, herr och fru Rahmann och herr och fru Koschnicke samt många andra Kromfohrländervänner frekventa gäster hos oss på Am Fichtenhang.

De egna Kromfohrländerna och Kromfohrländern i allmänheten har alltid varit ett dominerande ämne i min familj, även när jag studerade, det vill säga då jag besökte mina föräldrars hus under mina studier.

På "Krummen Furche".

Valpar är fantastiska.

På 1960- och 1970-talet åkte min mamma ofta till Finland i flera veckor. Hon utvecklade en speciell vänskap med Maria Åkerblom, som ni vet var den första uppfödaren av Kromfohlrländer i Finland. På något sätt var de båda själsfränder. Jag besökte min mamma flera gånger för en vecka på Maria Åkerbloms lantgård nära Helsingfors. Jag hade kunnat berätta oändligt lustiga och besynnerliga historier om det.

På grund av, eller med hjälp av utvecklingen och erkännandet av Kromfohlrländern förbättrades min mammas hälsotillstånd allt mer. I mitten av 50-talet hittade min mor tillbaka till möjligheten att spela piano. Hon själv var inte nöjd med sina återvunna pianistiska förmågor men i familjen fann vi hennes förmåga att spela och improvisera förträffliga. Min mamma tränade främst på natten efter klockan tolv. Hon spelade då inte bara sin älskade Chopin och Beethoven, utan också moderna, mycket uttrycksfulla stycken av amerikanska kompositörer såsom Gershwin och Powell. Märkligt nog störde min mors nattliga pianospel inte någon i familjen.

Från och med 1954 började mina föräldrar med långa resor igen, naturligtvis med bil och naturligtvis med två hundar. På min fars 60-årsdag körde mina föräldrar med bil och två hundar via Marrakech, bergskedjan från Atlas till Agadir. Då fanns det inte en enda motorväg i Spanien. Årtionden senare var pisten över bergskedjan Atlas från Marrakech till Taroudant fortfarande ett äventyr.

På 1970-talet gjordes två canceroperationer på min mor med efterföljande strålbehandling. Hon övervann också detta på ett disciplinerat sätt, simmade regelbundet utomhus, särskilt i sjön

Seelbacher Weiher och promenerade ofta med minst två Kromfohlrländer.

Sista gången som mina föräldrar körde till Agadir var 1980, min mamma var 83 och min far var 80 år gammal, det vill säga tillsammans var de 163 år. Naturligtvis körde de med bil och två Kromfohlrländer. På färjan i Tanger kände matroserna redan det konstiga paret med de iögonfallande hundarna och de skrev med krita på sidoväggen av färjan "163 anos" skrattade högt och lite oförstått.

Min far dog 1982. Kromfohlrländertiken Syvä, från Maria Åkerbloms kennel, var min mors sista Kromfohlrländer.

Efter Syväs död vägrade min mamma, nu nästan 90 år gammal, att köpa en ny Kromfohlrländer. Hon motiverade detta med att det kunde vara så att hon skulle dö före den nya Kromfohlrländern. Hälsotillståndet försämrades sedan gradvis. Men på hennes 90-årsdag på en huskonsert med över 80 gäster i huset Am Fichtenhang, föreläste min mamma om Kromfohlrländern och pianospel med obruten energi.

Illes 90-årsdag

Min mor körde bil tills strax innan 91 år. Hon dog 1991, nästan 94 år gammal.

Ni förstår, min mamma, uppfödaren av Kromfohlrländern, kom från musiken till hunden och med rätt hund, Kromfohlrländern, gick livet alltid framåt. Kromfohlrländern skapades i en svår fas och är ett utmärkt exempel på hur svåra situationer kan vara tillfälle och orsaken till utmärkta resultat. I den meningen kan minnena vara en uppmuntran och ett bevis för alla att aldrig förtvivla.

Jag önskar er och era Kromfohlrländer den glädjen ni förtjänar, den framgång ni har uppnått och dessutom det obegränsade modet som leder till detta.

Tack för er uppmärksamhet
Dr. Henrich Schleifenbaum

Texten är översatt av Marion Possekel

